

AMANDA PROWSE

Wat heb ik gedaan?

deel 1

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

**Ik zal alle stukjes verzamelen die jij hebt wegge-
hakt, verstoppt in laden, onder de mat geveegd en
achter kussens geschoven en ik zal mezelf weer
opbouwen. Ik zal al die dingen doen die ik ooit
heb willen doen. Alle dromen die ik ooit heb
gekoesterd voor je mij kapot maakte, zal ik
proberen waar te maken.**

TIEN JAAR GELEDEN

Kathryn Brooker zag het leven uit hem wegglijden, en ze was ervan overtuigd dat ze zijn zwarte geest als een slang uit zijn lichaam zag kronkelen die zich als een spiraal dieper, steeds dieper de grond in boorde. Ze leunde achterover in haar stoel en slaakte een diepe zucht. Ze had euforie verwacht of op zijn minst opluchting. Wat ze niet had kunnen voorspellen, was het gevoel van verdoving dat nu over haar neerdaalde. Ze dacht aan haar kinderen die in de aangrenzende kamer sliepen. Ze deed haar ogen dicht en wenste hun een diepe, vredige nachtrust. Ze wist dat dit voorlopig de laatste rustige nacht voor hen zou zijn. Zoals altijd was de overweging van wat het beste voor haar zoon en dochter zou zijn maar één gedachte verwijderd.

Ze had het gevoel dat de kamer leeg was, ondanks het lichaam dat – badend in het bloed – in het midden van het brede bed lag. De atmosfeer was vredig, de temperatuur precies goed.

Kathryn was teleurgesteld; ze had meer gevoelens verwacht.

Nadat ze een spijkerbroek en een trui had aangetrokken, stond ze kalm naast het bed,

waarop het dode lichaam van haar echtgenoot lag uitgestrekt.

Heel bedaard draaide ze voor het eerst van haar leven het alarmnummer van de politie. Het voelde bijna surrealistisch dat ze nu in praktijk had gebracht wat ze steeds in haar hoofd had herhaald, zolang ze zich maar kon herinneren. Ze had het alarmnummer altijd geassocieerd met een kind dat zijn been brak of een leegstaand buurhuis dat opeens in brand stond, en dus niet iets al te dramatisch.

‘Met 999, welke dienst wilt u spreken?’

‘O, hallo, ja, ik weet niet goed welke dienst ik wil spreken.’

‘U weet het niet?’

‘Ik denk waarschijnlijk de politie of de ambulance, misschien allebei. Sorry. Zoals ik al zei, ik weet het niet precies...’

‘Mag ik u vragen waar het mee in verband staat, mevrouw?’

‘Natuurlijk. Ik heb net mijn man vermoord.’

‘Pardon, wát hebt u gedaan? Dit is een verschrikkelijk slechte lijn.’

‘Ja, dat is waar. Het spijt me, ik zal proberen wat harder te praten. Het is altijd een slechte verbinding van hieruit, zelfs als ik lokaal met iemand bel. Het komt ook om-

dat ik in de grote slaapkamer ben en de ontvangst hier heel slecht is. Mijn zoon denkt dat het misschien komt door alle hoge bomen om ons heen; we hebben ze een jaar helemaal teruggesnoeid, maar ik kan me niet herinneren of dat verschil maakte. Bovendien hebben we last van storing van de computers in het gebouw naast ons. We moeten ernaar laten kijken, maar het is er nog niet van gekomen. Maar goed, ik zei dus dat ik mijn man heb vermoord.'

Even deed Kathryn haar ogen dicht, omdat de tl-buis boven haar hoofd knipperde. De buis moest worden vervangen. Het was een afleiding die gemakkelijk irritant kon worden.

'Heb je het gedaan?'

Roland Gearing rustte met zijn gewicht op zijn gespreide vingers. Zijn handen vormden kleine piramiden die, ongelofelijk genoeg, zijn gespierde bovenlichaam ondersteunden terwijl hij zich over de tafel boog. Hij liet zijn stem een octaaf zakken. Hij wist dat dit de enige vraag was die hij moest stellen en toch was hij bang voor haar antwoord.

‘Heb ik het gedaan?’

‘Ja Kathryn, is dat waar?’

Hij hield haar blik vast, hoopte vertrouwen te winnen, probeerde haar het eerlijke antwoord te ontlokken. Hij wist een heleboel over liegen en vertrouwde op zijn goede instinct. Jaren in dit werk hadden hem geleerd de pupillen van de ondervraagde zorgvuldig te controleren.

‘Het is een vraag die ik normaal gesproken niet zo vroeg in het onderzoek zou stellen, maar als vriend – en ook als Marks vriend – heb ik het gevoel dat ik dat moet doen. Is dat oké?’

‘Ja, ja, natuurlijk. Ik begrijp het.’

Ze glimlachte vluchtig terwijl ze een streng haar tussen duim en wijsvinger pakte en achter haar ene oor duwde. Daarna pakte ze nog een streng haar vast en stopte die achter haar andere oor.

Haar kalme houding maakte hem bang. Er was geen schrik en geen histerie, wat meestal wel het geval was bij dit soort confrontaties. In dergelijke situaties waren vrouwen vaak helemaal gek van angst, woede, of doodsbang voor onrechtvaardigheid. Maar Kathryn leek onbewogen.

Ze herinnerde zich de glazige ogen van haar

man. Hij wilde naar zijn keel grijpen, maar dat lukte niet. Hij vocht tegen een onzichtbaar knelverband dat hem de adem volkomen benam. Ze trok haar neus op. Ze rook nog steeds de akelige, ijzerachtige lucht van Marks wegsijpelende bloed. Ze had ervan gewalgd, maar het had haar tegelijkertijd ook gerustgesteld. Het was alsof ze het kon proeven achter in haar keel. Ze had geen poging gedaan zijn pijn te verlichten toen hij lag te sterven. Evenmin had ze iets troostends gezegd. Ze had eigenlijk geglimlacht alsof hij het zou redden, hij nog steeds de sterke, bekwame man was die hout kon hakken, muren witten en vriendelijk zijn hand naar iemand opsteken.

Misschien had ze zelfs heel zachtjes geneuried, alsof ze niet wanhopig over hem gebogen stond en zag hoe er een einde kwam aan het hele armzalige hoofdstuk. Toen ze iets zei was haar toon onverschillig geweest. 'Doe maar kalm aan. Ik heb uren de tijd, hoef nergens heen en er ligt nog een heel leven voor me. Beloofd is beloofd.'

Haar spottende, zakelijke toon verborg een hart dat kreunde van opluchting.

'Ik heb niet lang meer.'

Zijn stem stierf weg in gefluister. Zijn laat-

ste woorden eindigden in een stokkende laatste adem.

‘Te langzaam, pijnlijk. Je zult hiervoor boeten.’

Ze had zijn woorden al gewist nog voor hij ze allemaal had uitgesproken. Ze zou ze tegen niemand zeggen, noch ze zelf onthouden.

‘O, Mark, ik heb al genoeg geboet.’

Ze boog zich naar hem toe, waarbij haar gezicht een paar centimeter van het zijne verwijderd was. Ze ademde de slechte lucht in die hij uitademde, deelde de kleine ruimte waar het leven treuzelde tot het einde toe. Kathryn verbaasde zich over de kracht van menselijke dieren om zich vast te klampen aan het ‘nu’. Het was heel indrukwekkend, fascinerend zelfs, ondanks de duidelijke doelloosheid.

‘Ja. Ja, ik heb het gedaan, Roland. Ik. Ik alleen.’

Er klonk een zweem van trots in haar bekentenis, alsof ze commentaar gaf op een prestatie. Roland vond het zeer verontrustend. Hij schudde zijn hoofd. Ongeloof bewolkte alles, zelfs nadat hij haar had gezien en haar bekentenis had gehoord. Hij keek naar de keurige, knappe vrouw van middelbare leeftijd tegenover hem. Dezelfde vrouw die hem had verwend met geroosterd

brood met allerlei lekkers erop, geserveerd op bordjes met onderleggertjes van kleurige papieren kant, hem filterkoffie had gegeven met een plak zelfgebakken cake. De waarheid, als je uitging van de feiten, was eenvoudig niet te bevatten. Ze was getrouwd geweest met Mark Brooker, een man die hij graag mocht en bewonderde. Een man aan wie hij de scholing en ontwikkeling van zijn enige dochter had toevertrouwd.

Roland blies langzaam zijn adem uit en krabbelde over zijn kin waar zijn stoppelbaard het ergste kriebelde. De benauwde, met stress gevulde sfeer in de ondervragingsruimte was niet bepaald heilzaam voor zijn gevoelige kin. Hij wilde naar huis en onder de douche. Beter nog, hij wilde de dag terugdraaien en het telefoontje wissen van drie uur in de afgelopen nacht. Het had de rust in zijn gezin verstoord en ook in de gemeenschap zoals hij haar kende.

Kathryn voelde zijn irritatie en wist dat hij het soort man was die zijn slaap koesterde. Eerder die avond thuis had ze zich hem al voorgesteld, genietend van zijn zeebrasem met gestoomde groenten en een glas koele witte wijn, nadat hij een uur in de sportschool had door-

gebracht om zijn platte buik en maag te behouden. Geen van tweeën had kunnen gissen dat de sabbat zo zou eindigen: hij tegenover haar aan tafel in het politiebureau van Finchbury op dit onchristelijke uur, om erachter te komen wat er in hemelsnaam was gebeurd.

‘Weet je zeker dat je met mij wilt praten?’ vroeg hij prompt.

Zijn colbert viel open waardoor de hardroze zijden voering van zijn maatpak zichtbaar werd. Ze kon zich voorstellen dat zijn collega’s op het bureau hem ermee zouden pesten, maar ze wisten genoeg van Roland en de zorg die hij besteedde aan zijn verschijning om te beseffen dat hij er geen aandacht aan zou schenken. Hij werd nooit gezien in de goedkope, gekreukte merken die een aantal van zijn leeftijdgenoten droegen. Kathryn herinnerde zich een gesprek dat ze per ongeluk hoorde tussen hem en Mark waarin Roland had geklaagd over het verlies van zijn uniform, een onvermijdelijke consequentie als je opklimt en hoofdinspecteur wordt. Hij had er zoveel plezier in gehad zijn knopen te poetsen, zijn laarzen op te wrijven tot ze glommen en oneffenheden van zijn korte uniformjasje te plukken. Ze zag dat hij met zijn handpalm over zijn ribbenkast streek,